

Mál nr. 156/2016**M og
vátryggingafélagið V vegna ábyrgðartryggingar bifreiðarinnar X.****Sönnun tjónsatviks vegna líkamstjóns 21. ágúst 2014. Notkun bifreiðar.****Gögn.**

Málskot, móttengið 13.5.2016, ásamt fylgigögnum.

Bréf V, dags. 7.6.2016.

Málsatvik.

Í málskoti lýsir M því að hún hafi verið í strætisvagni og hafi hrasað þegar vagninum var ekið hratt af stað. Nánar tiltekið hafi hún verið nýkomin inn í strætisvagninn og eftir snörp orðaskipti milli hennar og vagnstjóra hafi strætisvagninum verið gefið það mikið inn á hún hafi fengið á sig hnykk. Í lögregluskýrslu er svipuð lýsing á atvikum höfð eftir M sem leitaði síðan til læknis samdægurs. Í læknabréfi dags. 22. ágúst 2014 kemur fram að hún hafi fengið á sig hnykk í strætó og þar er atvikum þannig lýst að vagninum hafi verið ekið á miklum hraða og síðan hafi ökumaður hans þurft að stöðva skyndilega og kveðst M þá hafa fengið á sig slink, án þess að falla við. Í lögregluskýrslu er haft eftir ökumanni IF K18 að hann kannist ekki við að hafa gefið vagninum snögglega inn eða að M hafi fallið eða nær fallið en lýsir snörpum orðaskiptum við M á meðan á ökuferðinni stóð, þar sem M hafi verið með athugasemdir um að vagninn hafi verið seinn.

M telur að með frásögn M sjálfrar, sem og staðfestingu í læknisfræðilegum gögnum á að hún hafi leitað læknis samdægurs, sé ljóst að hún hafi hlotið líkamstjón sem hægt sé að rekja til notkunar bifreiðarinnar X í skilningi 1. mgr. 88. gr. umferðarlaga nr. 50/1987. Varðandi kröfur til sönnunar vísar M til dóma Hæstaréttar í málum nr. 228/2013 og 10/2015.

V vísar til þess að sönnunarbyrði hvíli á þeim sem haldi því fram að líkamstjón hans verði rakið til notkunar bifreiðar í skilningi 1. mgr. 88. gr. umferðarlaga og að M hafi verið margsaga um atvik málsins, bæði hjá lögreglu og við komur á slysadeild. Einkenni sem hún hafi lýst í læknisheimsóknum séu auk þess almenn og engan vegin svo sértæk að þau geti talist í tengslum umferðarslys.

Álit.

Í gögnum málsins er framburður M og ökumanns strætisvagnsins rakinn í lögregluskýrslum. Í skýrslunum kemur fram að þeim ber ekki saman um aksturslag ökumanns strætisvagnsins m.t.t. þess hvort honum hafi verið ekið þannig af stað eftir að M kom um borð að hún hafi fallið við eða að á líkama hennar hafi komið þannig hnykkur að ætla megi að líkamstjón hafi hlotist af. Skýringar M í lögregluskýrslu fara ekki að öllu leyti saman við það sem eftir henni er haft í læknisfræðilegum gögnum, þó sönnunargildi undirritaðra lögregluskýrslna sé alla jafna meira um atvik máls. Það verður þó ekki komist hjá því að líta til þess að einkenni þau sem M lýsir þegar hún leitar til læknis eru frekar almenns eðlis. Verður það því ekki talið styðja þannig við frásögn M af atvikum að fullsannað sé að hún hafi hlotið líkamstjón í strætisvagninum X hinn 21. ágúst 2014. Atvik málsins eru því ekki sambærileg við atvik mála í Hrd. 228/2013 og Hrd. 10/2015.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr ábyrgðartryggingu bifreiðarinnar X hjá V.

Reykjavík, 19. ágúst 2016.

Þóra Hallgrímsdóttir lögfr.

Ólafur L. Einarsson hdl.

Jón Magnússon hrl.